

[Poul Møller.]

disse ændringer vil få helt andre vilkår, end tilfældet har været efter den gældende lovgivning.

Der er overfor udvalget og overfor offentligheden fremført betænkeligheder på grund af, at den nuværende lovs forskellige behandling af forskellige indtægtsformer opmærksomhed. Jeg må sige, at jeg ikke forstår disse betænkeligheder. Det er især pensionsforsikrings-selskaberne, der har fremført synspunktet, og det bygger på den betragtning, at hvis man stiller en formueindtægt og en pensionsforsikringsindtægt hver på 5 000 kr. lige overfor folkepensionen, har man i virkeligheden stillet pensionsforsikringen ringere end den almindelige formueindtægt, fordi pensionsforsikringen indeholder et formueforbrug, en kapitalopspisning, medens formueejeren med 5 000 kr. i renteindtægt kan bevare formuen, hovedstolen, intakt. Det er pensionsforsikrings-selskabernes synspunkt, og det lyder tilsyneladende besnærende. Men er argumentet rigtigt, hvis man prøver at grave et spædestik dybere? Det er det, såfremt man kun ser på de to borgeres indkomster i alderdommen; men netop fordi pensionsforsikringen bygger på et formueforbrug, en kapitalopspisning, er det klart, at der skal spares en mindre formue sammen for at få en pensionsforsikring på 5 000 kr. årlig, end der skal, hvis man vil have en renteindtægt på et tilsvarende beløb. Det er som bekendt meget billigere at købe livrente end at leve af renter af en formue og holde den intakt. Manden, der har en formueindtægt på 5 000 kr., har måttet samle en kapital sammen på omkring 100 000 kr., medens den, der nyder en pensionsforsikring på 5 000 kr., har kunnet nøjes med at spare en formue på 60 000—70 000 kr. sammen. At opretholde den nuværende forskel er derfor ensbetydende med at favorisere opsparingen til livrentekøb eller pensionsforsikring på bekostning af almindelig formuedannelse eller kapitalforsikring.

Vi har derfor ikke under udvalgsbehandlingen kunnet medvirke til at opretholde forskellen mellem de forskellige opsparingsformer, og vi anser det for rigtigt, at tilbøbet hertil bliver forhindret. Mit parti er derfor i god overensstemmelse med vore

bemærkninger i kommissionsbetænkningen og med de udtalelser, jeg fremkom med under første behandling, når vi stemmer for de foreslåede bestemmelser og nye fradragsregler til gavn for landets små sparere og beskedne selvpensionister, der i særlig grad er blevet ramt af inflationen. I denne forbindelse betragter vi det også som et betydeligt fremskridt, at flertallet helt har accepteret vort og venstres forslag om meget betydelige tillæg til dem, der udskyder tidspunktet for modtagelsen af folkepension i henholdsvis 3 og 5 år. De ventetillæg, den højtærede socialminister foreslog i efteråret, var altfor små til virkelig at være et incitament til at klare sig selv længst muligt. Dette er nu afgørende ændret, og det skal nok vise sig at få stor betydning for mange ældre mennesker, at de ved, at deres folkepension bliver 10 eller 15 pct. højere, hvis de venter henholdsvis 3 eller 5 år med at modtage den. Enhver vil kunne forstå, at i det omfang, disse store ventetillæg animerer ældre borgere til at klare sig selv længst muligt, vil staten ikke lide tab ved ventetillæggenes forhøjelse, så lidt som samfundet vil det ved, at det bevarer ældre borgere i produktive erhverv længst muligt.

Vi kan også kun være tilfredse med, at man har fulgt vore tanker om ordningens opbygning, således at man undgår at skulle administrere både en aldersrenteordning og en folkepensionsordning, som socialministeren oprindelig foreslog det. Det er anført, at navneforandringen fra aldersrente til folkepension vil medføre, at tendensen til, at flere og flere melder sig som modtagere af folkepension eller aldersrente, vil slå hurtigere igennem og dermed påvirke ordningens udgifter betydeligt. Der er her tale om et skøn, som der er taget hensyn til ved beregningerne, muligvis for lidt, det kan kun fremtiden vise. Men jeg er overbevist om, at udviklingen i hvert fald ville medføre noget sådant, selvom vi beholdt aldersrentebegrebet og navnet; thi fra det øjeblik man ved at indføre en folkepensionsordning yder et beløb til alle over en vis alder, vil de fleste være tilbøjelige til at tage, hvad de kan få — det vil sige tage aldersrenten ved siden af den beskedne folkepension. Selv uden folkepensionen er tendensen til at søge aldersrente i disse år så kraftigt stigende, at det bliver færre og færre, der undlader